

שמעתי אותה בפעם הראשונה בשלוש לפנות בוקר, את הלילה, וידעתי אז שזו הבדידות. ארוכה וחלולה ומיבבת; היא קראה אל תוך הלילה הלח, משכה אחריה את הבדידות אל תוך חלונות הבתים, חלומות הישנים.

אפשר לשמוע אותה גם ביום, אבל היא הרבה יותר נוראית בלילה. כשהכל גם ככה נורא לבד, ושחור, ושקט.

אחרי ששמעתי אותה בפעם הראשונה, התחלתי להתעורר כל לילה בדיוק שתי דקות לפני שלוש, אם רציתי ואם לא, בדיוק בזמן לילה. אותה הלילה הארוכה של הבדידות. ואחרי זה כבר לא יכולתי לישון יותר. הרי איך אפשר לחזור לישון אחרי שאתה שומע את הבדידות? ואז זה כבר הפך לעניין קבוע. כל לילה, שתי דקות לשלוש, אני מתעוררת והלילה בוכה את הבדידות אלי.

ואז הן התחילו לדפוק לי על הדלת, כל אותן הנשמות הבודדות שהלילה העירה, כי הן ידעו שאני ערה, ושאלו אם הן יכולות להיכנס לשבת, רק לקצת, אולי לשתות איזו כוס קפה, להקשיב קצת לרדיו.

ואני הנחתי להן להיכנס. גם ככה לא היה לי מה לעשות; לחזור לישון כבר לא יכולתי, אז הכנתי להן מרק, שיחמם אותן. נראה שלהיות נשמה בודדה זה עסק די קר. לפעמים הן הגיעו לבד ולפעמים בזוגות, אבל הן תמיד היו שקטות, מנומסות, לא רצו להטריח יותר מדי.

גם טרומפלדור הגיע אלי פעם אחת, אמר שלא יכל להירדם. הלילה, הוא אמר, כבר לא מעירה אותו על שום שהוא פשוט כבר לא ישן, נשאר ער כל הזמן.

כנס אמרתי לו, יש תה, יש מרק, יש קצת עוגיות ובייגלך. אבל הוא לא היה מעוניין. הוא רק שאל אם יש לי אלבום תמונות.

היה לי אלבום אחד ישן עם כל מני תמונות, אפילו לא ידעתי שיש לי אותו, אז נתתי לו לדפדף בו. הוא מאוד אהב את התמונות של הכלב שהיה לי לפני כמה שנים- זאב לבן עם עיניים כחולות. היתה לו איזו בעיה בכליות שגמרה אותו בגיל די צעיר.

היתה שם גם תמונה שלי ושלו עם חיוכים מרגיזים של כאלה שהם מאוהבים. חשבתי שזרקתי את כולן. חשבתי, אבל דווקא זאת נשארה. אני זוכרת את היום הזה- עם הגלידה והשקיעה והעמיד שנראה נורא רחוק. עתיד כזה שגורם לך להתגעגע אליו בלי שתדע למה אתה מתגעגע. זה היום שהפג'ו שלי שבקה חיים והיינו צריכים להזמין גרר, שבסוף נתקע גם כן בדרך עם פנצ'ר בגלגל הקדמי.

שמעתי את הלילה של הבדידות בפעם הראשונה כשחיכיתי לו שיחזור, אחרי אחד מהריבים שלנו. לא יכולתי להירדם עד שלא יחזור. ואז שמעתי את הלילה.

שכח מזה, אמרתי לטרומפלדור, זה עבר, והוא עבר, סתם איזו תמונה ששכחתי לזרוק. הוא סיפר שגם לו היתה פעם אהבה, אבל היא לא נמשכה הרבה זמן. אמא שלו אף פעם לא

אהבה אותה, אבל לא בגלל זה היא עזבה. אז למה היא עזבה? שאלתי. הוא משך בכתפיים שלו ואמר שכנראה נגמר לה, ומאז הן באו והלכו כמו שבאו. אבל אף אחת לא פרטה על המיתרים האלה, של הלב, כמו האהבה הראשונה. הוא זוכר את אותו היום בו עזבה; הירח שזרח לו אל תוך הבית מעל השביל כשפתחה את הדלת, הלילה הכחול השחור, והגב שלה שהתרחק ממנו והלאה.

הגשתי לו כוס תה עם לימון, למרות שלא ביקש. הוא שתה ממנו קצת, נאנח קצת, ואז הודה לי בנימוס, אמר שהוא חושב שילך עכשיו. איחלתי לו בהצלחה, והבטתי בו כשפסע לאט במעלה המדרגות שלי.

אף פעם לא ידעתי שהיתה לטרומפלדור אהבה נכזבת. את זה לא מלמדים אותך בשיעורי היסטוריה.

הלכתי לישון. לכמה זמן נשארתי ערה במיטה ובהיתי בחלון, אבל לבסוף נרדמתי. וישנתי שינה עמוקה, ורציפה.